

Zsolt 7 válogatott versek

Az én pajzsom az Isten, aki megszabadítja a tiszta szívűeket. Igaz bíró az Isten, olyan Isten, aki mindennap büntethet... Hálát adok az ÚRnak, mert igaz, zengem a felséges ÚR nevét.

Lk 7,36-50

Egy farizeus arra kérte Jézust, hogy egyék nála. Ő bement a farizeus házába, és asztalhoz telepedett. Egy bűnös asszony pedig, aki abban a városban élt, megtudva, hogy Jézus a farizeus házában vendége, olajat vitt magával egy alabástromtartóban, megállt mögötte, a lábánál sírva, és könnyeivel kezdte öntözni a lábát, és hajával törölte meg; csókolgatta a lábát, és megkenete olajjal. Amikor pedig látta ezt a farizeus, aki meghívta őt, ezt mondta magában: Ha ő próféta volna, tudná, ki és miféle asszony az, aki őt megérinti, mivel bűnös ez az asszony. Ekkor megszólalt Jézus, és ezt mondta neki: Simon, van valami mondanivalóm neked. Ő pedig így szólt: Mester, mondd! Jézus ezt mondta: Egy hitelezőnek volt két adósa: az egyik ötszáz dénárral tartozott, a másik ötvennel. Mivel nem volt miből megadniuk, mind a kettőnek elengedte. Vajon melyikük szereti őt jobban? Simon így válaszolt: Úgy gondolom, hogy az, akinek többet engedett el. Ő pedig ezt mondta neki: Helyesen ítéltél. Majd az asszony felé fordulva ezt mondta Simonnak: Látod ezt az asszonyt? Bejöttem a házába, és nem adtál vizet a lábam megmosására, ő pedig könnyeivel öntözte lábamat, és hajával törölte meg. Te nem csókolnál meg, ő pedig mióta bejöttem, nem szűnt meg csókolni a lábamat. Te nem kented meg olajjal a fejemet, ő pedig drága olajjal kente meg a lábamat. Ezért mondom neked: neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret. Az asszonynak pedig ezt mondta: Megbocsáttattak a te bűneid. Az asztalnál ülők erre kérdezgetni kezdték egymás között: Kicsoda ez, aki a bűnöket is megbocsátja? Ő pedig így szólt az asszonyhoz: A te hited megtartott téged, menj el békességgel!

Csak az tud szeretni, aki maga is megtapasztalta a szeretetet. Az tud megbocsájtani, akinek már bocsájtottak meg. Ez az asszony átéli Jézus bocsánatát, szeretetét, és ebben a túláradó formában, amit annak a vendégségnek a résztvevőjeként tényleg kicsit kínos lehetett átélni, próbálja meghálálni. S Jézus megerősíti a cselekedetének a helyes voltát: *Látod ezt az asszonyt? Bejöttem a házába, és nem adtál vizet a lábam megmosására, ő pedig könnyeivel öntözte lábamat, és hajával törölte meg. Te nem csókolnál meg, ő pedig mióta bejöttem, nem szűnt meg csókolni a lábamat. Te nem kented meg olajjal a fejemet, ő pedig*

drága olajjal kente meg a lábamat. Ezért mondom neked: neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.

Te szereted Jézust? Mert Ő szeret téged. Olyannak, amilyen vagy. De ha te is szereted Őt, akkor annak valamilyen módon meg kell nyilvánulnia az életedben: Elsősorban a mások iránti szeretetben.

Rádöbrentem, amikor erre az áhítatra készültem, hogy sokszor inkább ehhez a Simon nevű farizeushoz hasonlítok: felülről, ítélkezve nézem azt, amit a másik csinál, s ügyesen meg is találok benne a hibát... Simon még abban is talált hibát, amit Jézus csinált: *Amikor pedig látta ezt a farizeus, aki meghívta őt, ezt mondta magában: Ha ő próféta volna, tudná, ki és miféle asszony az, aki őt megérinti, mivel bűnös ez az asszony.*

Jézus ezért is beszél elég kemény hangon vele: Rá akarja döbrenteni, hogy miközben ítélkezik az asszony felett és Jézus felett, nem veszi észre, hogy a saját szemében meg ott van a gerenda.

De nem az a cél, hogy ostorozzuk magunkat, vagy egymást. Az a cél, hogy tudjuk, merjük a szeretetünket megélni, kifejezni Jézus és egymás iránt. Sokszor a frusztrált és sérült emberek pont azért reagálnak valamire dühösen, vagy ítélkezve, mert képtelenek erre. Ha ezt veszem észre magamon – hogy ítélkező vagy dühös vagyok – forduljak oda, akár csak egy pillanatnyi belső fohászban is Jézushoz. Keressem meg azt a valamit, amiért most hálás lehetek, amiben most megélhetem az Ő szeretetét, hogy tudjak én is szeretettel fordulni a másik ember felé.

Nem tudom, ki hogy van vele, de én szeretem nézni azokat a kis videókat, amikor emberek segítenek bajba jutott állatokon. Amikor megítatnak egy szomjas mókust, vagy kiszabadítanak pár hálóba gabalyodott fókát, vagy egy kerítésen fennakadt coyote-ot. Sokszor közben azt kockáztatják, hogy a rémült állat megharapja őket, de azért segítenek. Miért? Nem azért, mert attól az állattól hálát várhatnak. A kiszabadult állat első dolga valószínűleg az lesz, hogy elmenekül, amint teheti. De valamikor az őket kiszabadító emberek is átéltek valamilyen szeretetet, talán egy állaton, egy emberen, vagy Istenen keresztül, s azt adják tovább.

Ha átéltem Isten szeretetét, tartozom azzal, hogy továbbadjam. Ha nem tudom megélni a szeretetet egy helyzetben, akkor pedig legyen az figyelmeztetés a számomra, hogy térjek vissza a forráshoz, Aki maga szeretet.